

Előfizetési árak:

Egész évre . 20 kor. — fill.
Félévre . . 10 „ — „
Negyedévre . 5 „ — „
Egy óra . . 1 „ 70 „
Egyes szám ára 8 fillér

Kiadóhivatal:

Mária-utca 1. sz.
hol az előfizetések és a hirdetések elfogadtatnak.

Szerkesztői iroda:

Mária-utca 1. sz.
első emelet,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot

vissza nem adunk.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Tanácskozó augurok.

Pécs, 1901. július 18.

Ha azokra a viszonylatokra vonatkozólag, a melyek Ausztriával elintézendő ügyeinkre vonatkoznak, tisztán akarjuk látni a magyar kormány intencióit és terveit, akkor az osztrák sajtóhoz kell fordulnunk információért, mert a magyar kormány idehaza a saját félhivatalos sajtója útján mindig más színben tünteti föl ezeket az intenciókat, de a bécsi sajtó lelerántja a leplet a kulisszák mögött folyó ármánykodásokról s nyíltan szemünk elé állítja azt a vásárt, a mely az osztrák és a magyar kormányok között a mi bőrünk fölött folyik.

Ilyen leleplezéssel szolgált a bécsi Neue Freie Presse Körber osztrák miniszterelnöknek legutóbb Széll Kálmánnal Rátóton tett látogatása alkalmából. Azt írja ez a sugalmazott bécsi ujság, hogy Körber a kiegyezés biztosítása végett kereste föl Széllt, mert a közeledő magyar választások esetleg veszélyeztetik a szabadelvű párt egységét és megerősíthetik az ellenzéket, a minek az lenne a következése, hogy Széll Kálmán kénytelen lenne engedményeket tenni az ellenzéknek azzal, hogy akadályokat gördít olyan gazdasági kiegyezés megkötése elé, a melyet Ausztriában is elfogadnának.

Mert a kiegyezést a „birodalom“ gazdasági egysége alapján minden áron meg kell kötni, ezt követeli a birodalom jövője és nagyhatalmi állása. Az osztrák viszonyok azonban ma olyanok, hogy ott csak egy jobb kiegyezés számíthat elfogadásra, a mely az osztrák termelésnek elegendő előnyöket biztosít; nincs tehát más hátra, mint hogy Magyarország engedjen s a birodalom jövője, nagyhatalmi állása kedvéért Ausztria javára hagyja magát még jobban kiszípoloztatni.

Hogy azonban ezt a magyar kormány megtehesse, arra van szüksége, hogy idehaza olyan parlamentje legyen, a melynek ellenállásától nincs mit tartania; a többség legyen egységes minden propositió föltétlen megszavazásában, az ellenzéknek pedig ne legyen ereje ennek

hatályosan utját állni, hanem elégedjék meg az egyszerű, akadémikus tiltakozással.

Ime ezekről folytak a tanácskozások Rátóton az augurok között a bécsi ujság közlése szerint, a melyről száz mérföldnyire is kiérzik, hogy az egyenesen az osztrák miniszterelnök sugalmazására íródott, mert a magyar választásoktól függ, hogy legyen-e „birodalmi“ válság, ezeket kell tehát úgy irányítani, hogy kezes parlament kerüljön ki belőlük. A magyar kormány — az nem számít, mert azt megszokták Bécsben osztrák expositurának tekinteni a mely teljesíti az osztrákok minden kívánságát, ha ez a parlament ellenállásán hajótörést nem szenved.

A bécsi sajtó tehát még idejekorán lebbentette félre a függönyt, a mely mögött a jövő országgyűlés föladatának Bécsben megkoncipiált perspektívája nyílik. A gazdasági közösségnek föntartása minden körülmények között, gazdasági érdekeinknek az eddigi mértéken is tulmenő feláldozása a birodalmi egység és nagyhatalmi hóbort megmentése céljából: ez az a föladat, a melyet a bécsi politika az új magyar országgyűlésnek szánt s a melynek keresztülvitelét a magyar kormány megkísérelni fogja, már csak azért is, mert erre Bécsből kapja az utasítást.

A magyar kormányra azonban az ilyen leleplezés így választások előtt szörnyen kellemetlen lehet, mert bármilyen rengeteg eszközök állanak is rendelkezésére a tiszta választások irányítására, az egész választóközönsséggel mégis csak nehezebb lenyeletni a keserű pilulát, mint pár száz kormánypárti képviselővel.

Nagy buzgalommal parkodnak tehát a magyar kormánypárti lapok becukrozni azt a pilulát azzal, hogy pajzsot döngetve nagy hangon tiltakoznak Ausztriának adandó minden újabb engedmény ellen. Az egyoldalulag törvénybe iktatott kiegyezésből egy hajszálnyit sem engedünk — így harsog a kormánypárti kórus — de nem enged Széll Kálmán sem, ha még oly erős lesz is a pártja s ha ezt még oly könnyen rá is vehetné a további engedményekre, mert nekünk semmi közünk Ausztria belügyi viszonyaihoz s így nem

is gondolhatunk arra, hogy Ausztria belbékéje érdekében mi hozunk újabb áldozatokat.

Erre is rámondhatjuk azonban, hogy „ismerlek szép maszka,“ mert legyen csak együtt ismét az az egységes nagy párt az országgyűlésen, a mely eddig is mindig kész volt a kormány kívánságára teljesíteni a bécsi parancsokat, hacsak az ellenzék végső erőfeszítéssel meg nem akadályozta abban: akkor majd elhallgat, a kormánypárti sajtó nagy ellenállási fenekedése is és lágy fuvolaszóvá változik, a mely üres frázisokkal kíséri a nagy rückwertsconzentrirungot.

Hisz már mostani magatartása is előkészíti az utat a meghátrálásra, mert minden nagyhangu fenyegetés mellett sem merik világosan és határozottan hirdetni, hogy abban az esetben, ha az osztrák parlament nem hajlandó a mostani kiegyezést változatlanul elfogadni és törvénybe is iktatni, a magyar kormány el van tökévelve megszüntetni a gazdasági közösséget és berendezni az önnálló vámterületet minden járulékaival együtt.

Ezt nem mondják és nem is mondhatják, mert nem igaz, hogy a kormány ilyesmire csak gondolni is merészelne. El van az tökévelve föntartani a közösséget minden körülmények között és minden áron; ha másképp nem megy, hát újabb áldozatok hozatalával is, mert így kívánja ezt a megcsontosodott udvari dogma, a mely feltétlenül uralkodik a „birodalom“ politikáján.

A pilula becukrozása már a magyar kormányra van bízva, a mely mesterségre ez három évtized óta már eléggé begyakorolta magát. Frázisokban most sem lesz hiány; előkerül majd megint ezek arzenáljából a magyar politikai érettség, a loyaltás, a szövetség értékes volta, a nagyhatalmi állás, a ránk eső súlypont stb., a melyekkel mind azt fogják bizonyítani, hogy az okosabb enged, már pedig azt csak nem hagyjuk elvitatni magunktól, hogy mi vagyunk az okosabbak.

Az egy cseppet sem aggasztja a nagy augurokat, hogy minél inkább ránk esik az a felhánytorgatott birodalmi súlypont,

Ma és minden péntek este 6 órától kezdve kitűnő

halakból, úgymint harcsa, kecsge, balatoni fogas, ponty, cigányhal és kárászból főzött

szegedi halászlé és turós csusza kapható.

Tisztelettel

KULIN HENRIK, vasuti vendéglős.

Friss kőbányai Dréher-sör. — Jó minőségű hegyi borok. — Pontos kiszolgálás.

Kitűnő cigányzene!

annál jobban nyom le bennünket az anyagi és erkölcsi zűllésbe s mire egészen idehelyezkedik, nem talál majd mást, mint posványt és nyomorúságot.

Állami tisztviselők.

— Es általában: tisztviselők. —

Pécs, 1901. július 18.

Tisztviselő: ez a szó jelent egy fényes rangot s az alá szemérmesen elburkolt nagy nyomorúságot.

Jelent lélekölő munkát, a kétágu tollnak zaklatott percegését s a toll két ága éles, az egyik ága a közönség elevejébe vág, a másik az államéba, vagy városéba, szóval azéba, a kinek urasága alatt a tisztviselő lelkiismeretét és becsületét áldozza fel, ki a kétélű tollat okosan s igazságosan vezeti.

Jelenti annak a munkáskérdés-fogalma alá tartozó szociális osztálynak legmodernebb típusát, mely Róma rabszolgázadásaitól kezdve a jelenkor munkásmozgalmáig egy, vagy más módon mindig az igazság jegyében kereste a méltányosságot s mindig hiába.

Ennek az osztálynak anyagi természetű bajairól nagyon sokat lehetne írni, de vannak magyarabb szempontok, melyek a toll őszinteségének es mindent megmondó közlékenységének gátat szabnak s nem engedik az intim részleteket piacra vinni.

Ez az osztály szegénységét méltósággal viseli, izlése és intelligenciája irtózik attól, hogy utszéli koldusként, vagy komédiás ripacsoként sebeit mutogatva rimánkodja ki a szánalmat magának és pláne attól, hogy ebből vesse meg megélhetésének üzleti ágát.

Az ország igazgatási, nevelési, törvénykezési stb. dolgainak intézésére minősített s alkalmazott férfiak, kiknek légiója ezer és ezer, intelligens önmegtartóztatással viselik sorsukat s nyelik el a folytonos reményre jövő csalódások keserűségeit.

Semmi sem tiszteletreméltóbb és megindítóbb, mint ez a megatartás.

És becsületbelibb tartozása nincs a nemzetnek, minthogy saját ügyvezető tisztjeit ez állapotukban s e magatartásukért meghonoralja.

A kik a nemzet sorsának intézésében a felső fórumokban állnak, tapasztalhatják, mily odaadó szimpátiával fogadja az egész nemzet a tisztviselők mozgalmát. Velök érez, oldalukon áll, kórusukhoz szegődik s velök együtt segít erőt lehelni az ő szózatukba.

Nem mesterséges ez a mozgalom, ellenállhatlan erővel és hatalommal tört az ki az elszorult szivekből s megnyilatkozási formáiban is oly tisztességes, komoly, őszinte, amilyent csak ettől az osztálytól várni lehetett.

Nem lehet ezt a forrongó tüzet elnyomni egy-egy nyilatkozat hideg zuhanyával, a zuhanyok cseppjei az izzó parázsra hullva csak élesztik a tüzet s úgy lehet, hogy lángra is lobbantják.

Az adóemelés réme sem alkalmas arra, hogy a nemzet visszariadjon a segitéstől.

Ebben a szegény országban nem lehet olyan cikkhez nyulni, melyikből a vámtól előbb már ki nem vette volna polipszerű adórendszerével az állam. Éppen csak a levegő és a víz szabad még egyelőre, de már utóbbiból a szódavíz és az ásványvíz adót visel s csak idő kérdése, hogy a mezei és falusi kutak is mikor lesznek pénzügyöri pecséttel el látva?

Mindezeket az adókat fizetjük valamennyien. Az az osztály azonban, melyhez a tisztviselők is tartoznak, ez adókon kívül visel még egy óriási adót, melyhez szellemi kiváltsága s lelki nobilitása révén jut: a társadalmi adóztat.

A közjótékony és társadalmi együttlét százejű igényéből eredő ez az adó őszegében túlhaladja az állam és a városok adóját s oly szükséglet ez az intelligens emberre, mint a tisztességes ruha, melyet háztartása huszszámlájának rovására is elő kell teremtenie.

De tartózkodunk attól az uttól, mely a részletekhez vezet. A kérdés a maga nagyságában és egységében áll előttünk, így kell azt elbírálnunk.

Ha más mód nem kínálkozik arra, hogy révbe huzza a bajokkal megrakott hajót, úgy attól sem kell visszarettenni, hogy magát azt az ijesztésre felemlített szörnyeteget, az adóemelést fogjuk eléje.

Végre is nem valami frivol, vagy fény-

üzési célról van szó, a nemzet intelligenciájának derék osztálya megérdemel annyifigyelmet és áldozatot, mint a krétai kérdés, a kínai expedíció, vagy a bosnyák vasutak ügye, hogy egyéb alsóbbrendűekről ne is szóljunk.

Sa. Gy.

Ember László legújabb „hőstette.”

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1901. július 18.

Kétségtelenül élénk emlékezetében lesz még olvasóinknak *Ember László*nak a neve, aki különben meg is érdemli, hogy a közvélemény ne egyhamar feledkezze meg róla, mert ha e név tulajdonosa alapján véve nem is egyéb egy kis kaliberű, közönséges rablónál, jobban mondva betörőnél, mégis van allűrjeiben olyasmi, mi őt oly színben tünteti föl, mintha a rabló romantikának rég letűnt ideje felejtette volna ezt az embert a mai társadalom nyakán.

Ember László kezeihez nem tapad vér, sőt ez a tagbaszakadt, athléta termetű s bámulatos erejű ember hallatlanul irtózik a vértől, s ő maga vallotta be a bíróságnál, hogy számos betörésénél és rablásainál annyira féltette a maga életét, hogy eszébe se jutott soha másban, mint futásban menedéket keresni.

Megemlékeztünk a bünkrónikának eme jeles alakjáról akkor, a midőn személyét még az ismeretlenség homálya fődte, nyomdafesték alá került a neve, midőn elfogták, szoltunk róla, mikor a pécsi kir. törvényszék számos betörés és rablás büntetésében mondva ki bűnösnek *Ember Lászlót*, *tíz évi fegyházra* ítélte. Majd ismét szóba került ez az ember, midőn a pécsi kir. ügyészség fogházában pehely könnyűséggel pozdorjává törte a kezei és lábaira rakott bilincseket s hatalmas öklének egyetlen ütésével bezúzta a bilincsek láncait összetartó „Wertheim”-lakatot.

S mindezt nem kérkedve, brutálítással tette *Ember László*, hanem a hatalmas testi erejű emberek sajátos gyöngeléktségére valló bárgyú mosolylyal s midőn végre a kir. ügyész felszólította, hogy csupa kedvtelésből ne pusz-

A „Pécsi Figyelő” tárcája.

Egy francia anya.

Németből: **Ország Popi.**

A gyönyörű fekvésű Amalfiban egy szeretetreméltó és beszédes franciával ismerkedtem meg, különben a rajnántuli szomszédjaink nagyjából mind ilyenek. Csakhamar igen benső barátságot kötöttünk egymással s kellemesen beszélgettünk különböző dolgokról. Olyanná fejlődött a barátság, mintha a két nemzet között soha semmi viszály se lett volna s mintha az elzász-lotharingiai kérdés nem is támasztott volna egy soha át nem hidalható ürt. Kerültük is a politikát és így jól megfértünk egymással, annál is inkább, mert a francia az angolokat gyűlölte. Ez a vidám és művelt francia igen híres jogászember volt Párisban s sokkal otthoniasabb volt a német viszonyokban, mint azt egy franciánál feltételezhető. Ugyszólván egészen pontosan ismerte a mi jó és kevésbé jó, ha már épen nem rossz tulajdonságainkat.

— Igen, tudom, — szólalt meg egy napon Reynand ur, — a német anyák a legjobbak; csodálatra méltó az ő odaadásuk, áldozatkészségük és szeretetreméltó gyöngédességük, a melylyel az utolsó lehetőleg gyermekeik iránt viselkednek, azonban beszélhetek én önnek egy francia anyáról is, ki hasonlóképp gyermekeikért hihetetlen dolgot művelt.

Természetesen szívesen fogadtam a francia ajánlatát, a ki rögtön el is kezdte élénk történetét.

— Mindenekelőtt előre bocsátom, a dolog igaz, megtörtént, bár hihetetlennek fog látszani; hanem én azon esetről, mint szereplő hivatalnok vettem részt.

— Egy napon egy Lille közelében levő gyáros felesége azon kéréssel fordult a párisi törvényszékhez, hogy küldjön ki egy bizottságot, a mely férje egészségi állapotát megvizsgálja, aztán gondnokság alá helyezze és az üzlet vezetését reá bizza. Devoust asszony kérését azzal támogatta, hogy az ő ura eszelősségbe esett, ő azonban halogatta az ottani törvényszék elé vinni az esetet, mivel arra törekedett, hogy ura állapotát eltitkolja, nehogy a gyárosok versenyzése ezen szerencsétlenséget felhasználja és őt tönkre tegye. Ezen szellemi betegség hírének hallatára a gyár tekintélye és hitele erősen megrendülne.

Elnökünk és mi valamennyien elfogadtuk kérését. Hisz ön tudja, hogy a nőkkel szemben még a legtartózkodóbb francia bíró is elárul némi gyengédséget, s itt Reynand hamisan mosolygott. Ezen kínos ügyet reám bízták; a törvényszéki orvos és egy titkár kíséretében elutaztam.

Devoust ur villája fél mérföldre feküdt a gyártól. A renaissance stílusban épült kastélyt egy nagy, gyönyörű kert vette körül, mely a gyártulajdonos gazdagságáról tett tanúságot. Ez az ember poétikus lelkületű lehetett, hogy ily idillikus kertet teremtett

maga körül, a hol megfeleltkezhetik napi gondjairól és most szellemileg összetörtött ez az ember és fáradásának gyümölcsét többé nem élvezheti.

Ez a gondolat gyötört engem.

A villa belső berendezése mindjárt elárulta Devoust ur gazdagságát és izlését; azonban nem uralkodott a pompa és mégis az emberben a legkedvezőbb és legjobb benyomást keltette.

Devoust asszony nagy szívélyességgel fogadott bennünket és első sorban kifejezte köszönetét, hogy a párisi törvényszék kegyes volt kérését meghallgatni.

— Mind ezt, a mit itt látnak uraim, el kellene vesztenem, — mondá izgatottan és arcán meglátszott a nyugtalanság, mit sorsa közeli változásának érzete okozott. A még mindig szép és derék asszony külsejével is, de még inkább beszédjével elárulta, hogy délvidekről származik és a mint a beszélgetés folyamán megtudtuk, Marseilleben született, Arcának éles vonásai és a kissé előre álló ajak férfias jelleget kölcsönöztek neki. Nagy, sötét szemében sajátos tűz lobogott és ez asszonyon meglátszott, hogy megérti helyzetét s biztos, körültekintő és elég ügyes arra, hogy férje szerepét erős kézzel igazgassa.

— Eddig sikerült mindenki előtt férjem szerencsétlenségét eltitkolni — mondá Devoust asszony az ő kellemes hangján, — csak a benső cselédjeim tudják, azok meg hűek, nem árulják el. De engedjék meg, hogy némi frissítővel szolgáljak, — szólott tovább szeretetreméltóan és nyájasan.

titsa az állam tulajdonát képező bilincseket, hát akkor mosolyogva mondta:

— Jól van! Hát nem teszem többet!

Egyszer aztán, mintha újra kiakarta volna próbálni erejét, széttört még egy pár láb-békót lakattal együtt, de amint lehullott lábáról a bilincs, rögtön kopogott az örnek s kedélyesen mondta:

— Jelentse kérem az ügyész urnak, hogy már megint összetörtem egy pár bilincset, de nem teszem többé!

Ezután sokáig nem hallatszott hir Ember Lászlóról, míg a napokban kedve nem támadt egy új »erőpróba«-ra, melyet azonban egyáltalán szökésre is fel akart használni.

Az athlétaerejű rab — ugyanis — éjnek idején kifeszítette a falból azt a nagy vaskarikát, melylyel a zárkák kályhái, a szó leg-szorosabb értelmében oda vannak bilincselve a falhoz. Amint ez a vaskarika lehullott, a többi már csak gyermekjáték volt Ember Lászlónak.

Felemelte a nagy vaskályhát s azon módon egy darabban, ahogy állott, elvitte a sarokból, miáltal a kaminból a kályhába vezető csőnél illetve fűtőkészüléknél rést kapott. Hogy miként sikerült a szélesvállu embernek azon a kis nyíláson — mely négyszögben 30 centiméternél nem nagyobb — kibujni, az még ma is rejtély, tény azonban, hogy Ember László ezen a kis nyíláson át bejutott a kaminba, melynek bereteselt ajtaját kinyomta s így a folyosóra jutott.

Itt azonban meghiusult szökési kísérlete, mert a fogházör észrevette a folyosón bujkáló kormos alakot s fegyvert fogott rá.

Ember László nem szegült ellen a fogházörnek, hanem békésen engedte, hogy egy másik cellában elhelyezzék, de mielőtt új zárkáját elfoglalta volna, nem állhatta meg, hogy mosolyogva be ne tekintsen régi lakóhelyére. Nem bánta, hogy szökési terve meghiusult s meg volt elégedve a munkájával.

A kir. ügyészség másnap szigorú vizsgálatot indított annak megállapítása végett, hogy a fegyőrök valamelyikét nem terheli-e mulasztás Ember László szökési kísérletét illetőleg, mi annál valószínűbb volt, mert a fogházöröknek szigorú kötelessége, az éj folyamán tíz percenkint a cellák faajtáin, kívülről zárható nyílásokon betekinteni.

A megejtett vizsgálat azonban megállá-

pitotta, hogy a zárkák ajtónyílásai úgy vannak elhelyezve, hogy a fogházör csupán a cella belsejét s a rab ágyát láthatja, míg Ember László a zárka egyik jobb sarkában működött, hova az őr tekintete el nem ért, azonkívül oly ravaszsággal járt el szökési kísérleténél, hogy a fogházört félrevezetendő, *alsó ruháját s ingét kitönte szalmával, ennek a bábuk rongyból fejet csinált s maga helyett az ágyba fektette.*

Mint Ember László az ügyészség által történt kihallgatásakor elmondotta, a fogház folyosóján meghiusult szökését akként tervezte, hogy a folyosóról valamelyik munkaterembe megy (persze ennek az ajtaját is be kellett volna törnie) mert a munkatermekben az ablakok nem rácsosak, csak drótfonattal vannak ellátva, a drótfonatot egyszerűen ki taszította volna s ezzel már ki is juthat a szabadba.

Ez a terve nem sikerült s most már bizonyos, hogy a pécsi kir. ügyészséget s a fogházszemélyzetét nem fogja többé »erőmutatványai«-val szórakoztatni, mert Ember Lászlót tegnap reggel erős fedezet mellett elszállították a *soproni* fegyházba.

Hirek.

Pécs, 1901. július 18.

A posta öröme.

A budapesti póstaigazgatóság hirt ad Falkai László elfogatásáról és a jelentést így kezdi: »A magyar posta és táviróintézetre az utóbbi években szerencsés idők járnak . . .«

Az igazgató: Most pedig számítsuk ki, hogyan is vagyunk ezzel a Falkaival. Sikkasztott 40,000 koronát, ebből elköltött 4000 koronát, a kiadási eljárás 8000 korona, marad tiszta haszonnak 28,000 korona. (A kezét dörzsölve) Kitűnő üzlet! . . .

A titkár: (lelkesen): Csupa szerencse, hogy a postának ily kitűnő hivatalnokai vannak, különben tönkremehetnénk.

Az igazgató: Az a baj, hogy nagyon ritkán fordulnak elő az ilyen sikkasztások. (Leverten): Nincsen valami sok szerencsénk. Másutt mindennap van minek örülnök a postapénztáraknak. (Elkeseredve): Hiába mégis csak Ázsiában vagyunk.

— Ezen esetről nincs szükség bővebb vizsgálatra, a szerencsétlen eszelős és az is marad — mondá halkan. »Nem gondolja ön is?« fordult hozzám. Persze én helyesltem és aztán Devoust asszonyhoz fordult.

— Mikor kezdődött ez a baj? Ugy látszik, már hosszabb ideje szenved benne.

— Igaza van uram — válaszolta tüstént az asszony. Férjem már hónapokkal ezelőtt panaszkodott nagy fejfájásról. Különben túlságosan megerőltette magát, éjjel-nappal dolgozott s nem pihent. Nagyon féltem, hogy szellemi világa felmondja a szolgálatot és ime, fájdalom előbb bekövetkezett, mint azt sejtettem. Utoljára is visszatartottam a munkától, nem engedtem el a gyárba, mert féltem, valami galibát csinál és agybántalmáról mindenki tudomást szerez. Hogy az itteni népet félrevezessem, azt mondtam, a Jóreményfokra utazott üzleti dolgokban.

Miközben most Devoust asszony a padlón ülő szerencsétlenre mutatott, nagyot sóhajtott és aztán folytatta:

— Láthatja uram, hogy a Jóremény micsoda fokára ért el ez a szerencsétlen teremtés.

Ez a megjegyzés volt a legfájdalmasabb.

Ez a férfias asszony azonban erősen viselkedett. Meghítt bennünket, hogy hát most költsük el a reggelit. Reggelizés közben aztán egészen kifejlődött megnyerő nyájassága, mely egyik főtulajdona volt. Félórát töltöttünk el így kedves csevegéssel és egészen megleledkeztünk azon szomorú látványról, mely az előbb elének tárult.

A titkár (sóhajtván): Bizony tulságos jó idők nem járnak ránk. (Vágyakozva): Ha csak egy milliót emelnének el egyszer, legalább egyetlenegyszer.

Az igazgató: Kedves barátom, ábrándozás az élet megrontója. Magának mindjárt milliárdok járnak az eszébe; tanuljon meg lemondani. Mikor én az ön korában voltam . . .

A titkár: Az bizonyos, hogy egyelőre le kell tenni minden reményről (Felcsillanó szemmel): Hátha magunk sikkasztanánk!

Az igazgató: No persze, ezért a nagy fizetésért még apró szivességeket is fogunk tenni az államnak. Ha még legalább napidíjakat adnának! Hanem ön, fiatal barátom, a jövője érdekében vállalkozhatnék. A pénztárt tudja, merre van . . . Csak ügyesebb legyen, mint Falkai. Elvégre 28.000 koronánál kevessebbel is megelégszünk . . . Nem éppen mindig muszáj főnyereményt csinálni.

A titkár (rövid habozás után): Hát jó, ne mondják, hogy ingyen pusztítottam az állam kenyerét. Elvégre nem sajnállok egy kis örömet a postától.

Az igazgató: Várjon csak, előbb még tollba mondom magának a jelentést, amelylyel a legújabb sikkasztásról meglepjük az újságokat. Irja csak: »A magyar posta- és táviróintézetre mostanság nagyon szerencsés idők járnak« . . . (Vidáman füttyörszve.) Most végre talán megkapom azt a kis érdemrendet. (Boldogan átöleli a titkárt.) Jó utat édes barátom; vigyázzon, hogy meg ne hülljön. Gondoljon rám egyszer másszor és egy-két sort ne sajnáljon. (Egyedül.) Most pedig rohanok az örömhírről a miniszterhez! . . .

Romlás a kabátos osztályban.

Az uri osztály elfajulásáról sokat irtak és panaszkodtak minden időben, de oly tömegesen, mint mostanság, nem igen kínálkozott anyag a társadalom romlottsága fölött sopánkodó krónikásnak.

Egy fiskális, aki bankót hamisít, földbirtokecsok, akik ugyanezt cselekszik, egy lovag, miután megszámlálhatatlan csalásokat követett el, rémületes halálugrással menekül a börtön elől, egy gróf, akit ugyanezen csalók miatt tartóztatnak le, egy vívómester, a ki kauciókat sikkasztott . . . de ki tudná hirtelenében elszámolni ez uriembereket, akikről

Reggeli alatt Devoust asszony behívta leányát és bemutatta. A fiatal leány nem volt sem szép, sem csunya. Ugy látszott, anyjának határozott jelleméből nem igen örökölt. A hogy azonban később megtudtuk, az ifjú hölgy még két évvel előbb, a hogy a zárdát elhagyta, nagy szellemi fogékonyságot tanúsított. Szegény érezte, hogy sem szépségével, sem szellemességével nem tűnhet ki, csendesen visszavonult a szülői ház magányába s egyhanguan töltötte napjait. Azonban anyja nagy szépségnek tartotta, mert tekintete bizonyos bámulattal és gyengéd áhitattal csüngött az ugyszólván igénytelen alakon s szemével mintegy kérdezte: »Nem elbűvölő?« és a mint csak egy szót is mondott leányához, azt sötét szemének elbűvölő igézetével kísérte. Devoust asszony a fanatizmussal határos rajongással csüngött leányán és ezt minden szavával elárulta és különösen az utóbbi kérésével, a mit hozzánk intézett, egészen föltárult az ő rendkívüli anyai szeretete.

Amint a hölgyektől elbucszunk, az asszony még egész a kijáratig elkísért bennünket és itt izgatott hangon kérdé: »És mikor jutok én a kinevezési irat birtokába? Igen hálás volnék, ha a dolgot, amint csak lehetséges, siettetnék.«

— A mint tőlünk telik, nyolc vagy tizennégy nap alatt — válaszoltam.

(Vége köv.)

Megköszöntük a szivességet s kértük vezessen el mihamarább a beteghez.

— Szomorú látványuk lesz — mondá az asszony sóhajtván és kért bennünket, kövessük a szalonba. A nagy s világos szoba a legnagyobb fényűzéssel volt berendezve. Hanem micsoda ellentét. E fényes keretben ott guggolt a puha, drága szőnyegen egy nyomorult alak, kin egy damasztköpeny volt. Ha az ember ránézett azt vélhette, hogy e nyomorék a leggondosabb ápolásban részesül, azonban elég volt csak egy pillantás az együgyű és aszott arcra, mindjárt tisztában voltunk ezen nyomorult emberrel. S szemének semmitmondó, üres tekintete elárulta, hogy szellemi világának lángja egészen kialudt. — A padozaton golyókkal játszott, s amint feléje közeledtünk, mintegy másodpercig mereven, ijesztően ránk nézett, aztán újból tovább játszott a golyókkal, akár csak egy gyermek.

Bár láttuk, hogy eszelőssel van dolgunk, az orvos mégis kötelességének tartotta, hogy ezt az embert közelebről megvizsgálja. Több-ször szólt hozzá, hanem csak gyermekies feleletet adott s az is különösen hangzott a szerencsétlen ajkáról. Fel is emeltük a padlóról, hanem mindjárt kellemetlen csuklással visszaugrott a golyóihoz. Maga Devoust asszony is szólt hozzá: »Armand kérlek, adj legalább választ az urnak!« Amint meghallotta az asszony hangját, odamászott hozzá, megcsókolta ruhájának szegélyét, aztán ismét visszatért a golyóihoz.

A törvényszéki orvos előtt tiszta volt a dolog.

csak mostanában, néhány hét óta sült ki, hogy ugyancsak megérték már a fegyházra.

Mintha a bűn járványa dühöngene a kabátos osztályban. Mintha a nevelés és iskolázottság megszűnt volna a rosszszaság ellen való védelem legerősebb bástyája lenni . . .

S milyen lesz, milyen legyen az istenadta nép, midőn látja, napról-napra erősebben pusztít a bűn metelye az urak között?

Egyre azon abajgatnak némely körök, hogy vezetni kell a népet, óvni kell a népet, mert másképpen eltévelyeg. És úgy vezetik, úgy agyonközizgatják és adóval agyonnyargatják.

A vezetésre hivatott kabátos osztályban pedig olyan nagy az erkölcsi és anyagi pusztulás, a milyent még nem tapasztaltak a négy folyam hazájában.

Igazi oka e nagy bajnak az, hogy a rendszert, a mely szerint ezt az országot kormányozzák, se nem becsülik meg, se az nem fizeti meg a becsületet munkát. Nem a munkásé az érdem, a siker, legyen az akár kézműves, hanem a kapaszkodó s a talpnyaló kullancsáé.

A ki dolgozik, azt nem becsülik itt és nem csoda, ha a szittyák hazájában az urak nem szeretnek dolgozni.

De elni mégis csak kell s hozzá urasan, finoman. Ezért kell aztán a krónikásnak napról-napra többet írni uri családokról, sikkesztókról, bankóhamisítókról és egyéb cégéres firmákról.

Napirend 1901. július 19-én.

Naptár: péntek, július 19. — Róm. kath.: Paul. Vince. — Prot.: Rufina. — Görög-kel.: (jul. 6.) Szizoes. — Zsidó: Thamusz 3. — Nap két 4 óra 7 perckor; nyugszik 7 óra 32 perckor. — Hold két 8 óra 13 perckor reggel; nyugszik 8 óra 57 perckor este.

Időjelzés: A központi meteorológiai intézet jelzése szerint: száraz és meleg idő várható.

Központi választmány ülése a vármegyeházán d. e. 10 órakor.

Központi választmány ülése a városházán d. u. 4 órakor.

— **(Paulai Szent Vince ünnepe.)** Holnap (pénteken) lesz paulai szent Vince ünnepe, mely napot a pécsi szent Vince-egylet tagjai is templomi ájtatossággal ülik meg. Holnap reggel nyolc órakor a városi közkórház kápolnájában mise és közben egyházi beszéd lesz, melyet Hanuy Ferenc, theologiai tanár tart.

— **(A pécsi postapalota ügye.)** A közelmúltban járt le a Pécsen ujonnan építendő m. kir. postapalota építési tervezeteinek beadására a m. kir. kereskedelemügyi minisztérium által kitűzött határidő. A beérkezett tervek fölött a napokban dönt az e célra kiküldött bizottság. Pécsről Opris Péter m. kir. posta és távirat igazgató utazott fel Budapestre, hogy részt vegyen a kereskedelmi minisztérium döntésre kiküldött bizottságának tárgyalásán.

— **(Hivatalvizsgálat.)** Br. Fejérváry Imre főispán ma reggel az ottani járási főszolgabírói hivatal megvizsgálása végett Siklósrára utazott.

— **(Adomány.)** Holnaddon Ferenc, báltaszéki plébános, a pécsi püspöki tápintézet javára kétesernégyszáz koronát adományozott.

— **(A harkányi fürdőből.)** Mint bennünket a harkányi fürdő igazgatósága értesít, Harkányban a fürdővendégek száma 1347. A fürdőbálok legdivatosabbja, az Annabál Harkányban folyó hó huszonnyolcadikán (vasárnap) lesz.)

— **(Halálozás.)** Helchert Nándor, életének 59-ik évében, tegnapelőtt Baarban meghalt. Temetése ma délelőtt volt a baari rom. kath. temetőben. Elhunytát özvegye szül. Fashing Apollonia, négy gyermeke, testvérei unokái és kiterjedt rokonság gyászolja.

— **(Új csendőrszárnyparancsnokok.)** A pécsi csendőrszárnyparancsnok új vezetője Cakó Diósgyőri Barnabás, csendőrszázados, Sopronból Pécsre érkezett s itt a székesfehérvári kerületparancsnokság kiküldöttjei jelenlétében a szárnyparancsnokságot átvette. Várbogyai Bogay Vince csendőrszázados, volt szárnyparancsnok, egyelőre létszámfeletti vezetésben — mint értesülünk — e hó végén Kőtsére, ottani birtokára költözködik.

— **(Bizottsági ülés.)** A város központi választmánya holnap (pénteken) délután 4 órakor ülést tart a városháza polgármesteri helyiségében. Az ülés tárgya a jövő 1902. évre érvényes képviselőválasztói névsor tárgyában beérkezett felszólalások elbírálása s a névsor végleges megállapítása lesz.

— **(A locsolás és a vízhiány.)** Néhány szóbeli panasz érkezett hozzánk, melynek az a tárgya, hogy néhány nap óta, dacára annak, hogy az égiek beszüntették a könyhullatást s hogy a nap elég melegen tűz le a a portól szürkévé vált aszfaltra, az utcák locsolása szünetel. Nos, bár »Sipulus« a maga ujságíró katekizmusában azt mondja: »Üsd a rendőrséget, akár szolgáljat rá okot, akár nem!« — mi az egyszer a közönség ellen vagyunk kénytelen tollunk hegyét fordítani. Nemde, méltóztatik tudni, milyen tisztelt publikum, hogy Pécsen nyári időben rendszerint beáll a mi ősidők óta élő „vízhiányunk“, mely csak néhány nap előtt is keményen éreztette a maga nem csekély hatalmát. Szerencsére azonban néhány napon keresztül alapos esőzéseink voltak s így negyvennyolc óra alatt újra megnyitották az elzárt vizesapokat. De ekkor a mélyen tisztelt publikum oly bőkezűen s pazarul bánt a vízzel, hogy másik negyvennyolc óra alatt a hozzáfolyás az elmentartó víztartalmával együtt elfogyott s ma már újra el vannak zárva a vizesapok s az utcákon ott disztelenkednek azok a bizonyos „közkt“ című tyukketrecek. De ennek az egyszer igazán nem oka a hatóság s így ne is tessék közel jövőben utcalocsolásról ábrándozni. Méltóztatassanak spórolni, mert tagadhatlan, hogy nálunk drága dolog a víz.

— **(Új ügyvédek.)** A pécsi ügyvédi kamara közhírré teszi, hogy dr. Aibers Rezső ügyvédet Szegzárd és dr. Szivér Lajos ügyvédet Pécs székhellyel, az ügyvédek lajstromába folytatónak felvette.

— **(Gyilkossági kísérlet.)** Rácpetren gyilkossági kísérlet történt a minap. — Ugyanis mint levelezőnk jelenti — Prekodrovác Zsitko, ottani lakost akarták boszúból lelőni; de szerencsére csak megsebesítették. Prekodrovác este a szomszédok hazafelé tartott, mikor egyszerre háta megett lövés dördült el s őt a golyó combján találta. A gyilkossági kísérletről a hatóság értesülvén, a megindított nyomozás során csakhamar elfogták a tettest Radivajevics Emil, nagybudméri lakos személyében. Az illető régi haragosa volt Prekodrovácnak és a mint beismerte, boszúból lőtt rá, hogy elvegye az életét. Radi-

vojevicset bekisérték a pécsi királyi ügyészséghez, hol gyilkossági kísérlet miatt megindították a vizsgálatot.

— **(Zsebmetsző pillangó.)** Egy éji pillangó az este ba'eknek szemelt ki egy vidéki polgárt, a kivel mulatni betért a »Három varju«-ba. Az éji pillangó azonban — állítólag — szerelmes és a szive választottjával is szeretett volna az éjjel mulatni. Hát kilopott a vidéki bácsi zsebéből öt forintot s azzal a faképnél hagyván a kizsebelt embert, futott a szeretőjéhez. A rendőrségnek tudomására jutván az eset, a zsebmetsző pillangót csakhamar elfogták a korcsmában, a hol éppen egymásután rendelte a pohár söröket a szeretőjének. Persze, a mulatságnak vége szakadt s a zsebmetsző pillangó most a börtönben siratja, hogy miért is van szerelem a világon??

— **(Jelentés a vizről.)** A Tettye forrás vizállásáról a főmérnöki hivatal a következőket jelenti: Folyó hó 18-án reggel 6 órakor a tettyei víztartóban 455 kb., az elmentartóban 190 kb. viz volt; a hozzáfolyás 24 óra alatt 1270 köbméternek találtatott.

— **(Elvi jelentőségű miniszteri határozat.)** A belügyminiszter oly értelmű rendeletet bocsátott ki, hogy a színelőadási engedélyek megadására minden községben az önkormányzat jogát gyakorló képviselőtestület, illetőleg a község nevében eljáró községi előjáróság van hivatva, miután az 1843. évi XXXI. t. c. 3. §-ban említett helybeli hatóság alatt más, mint az önkormányzati hatóság nem érhető.

— **(Öngyilkos napszámos)** Szabolcsen tegnap Varga József odaváló lakos, egy dupla csöví elöltöltő pisztolyal föbe lötte magát s néhány órai kínlás után meghalt. Az öngyilkos — kit felesége és gyermeke sirat, — már huzamosabb idő óta az ivásnak adta magát, a miért anyósa gyakran heves szemrehányásokat tett neki. Hic szerint ezek a gyakori családi perpatvarok keserítették volna el az öngyilkos napszámost annyira, hogy fegyvert fogott maga ellen.

— **(Kintornások.)** Így hívják akadémiai nyelven azokat a különböző testifogyatkozásban szenvedő, elszegényedett embereket, kik utolsó filléreiken egy sipládát szereznek s aztán ezzel járják be a várost, lévén ez mégis tisztességesebb foglalkozás, mint a koldulás, mert a kintornás abban a boldog hitben ringatózik, hogy ő nem koldul, hanem muzsikájával megszolgálja a kalapjába hulló filléreket. Nekünk sincs kifogásunk a kintornások létező intézménye ellen, mert hát mégis jobb, ha a szegény emberek így keresik meg mindennapi élelmüket, mintha teljesen foglalkozás nélkül válna azoknak a számát szaporítanák, kiket a nyomoruság bűnré csábit. Szó férhet azonban ezeknek a kintornásoknak a »működéséhez«, a mennyiben oly időben nyikorgatják sipládáikat, a mikor esetleg az emberek pihenni vágyódnak s legkisebb szükségét sem érzik a zenei élvezeteknek. Így már ebédutáni fél egy órától háromig szakadatlanul sikoltanak a sipládák a belvárosban épügy mint a külvárosokban, ezt az időt pedig, főleg nyáron, az emberek arra használják, hogy a délelőtti fáradalmait kipihenve erőt gyűjtsenek a délutáni munkához, esetleg aludjanak is egy kicsit, mihez ugyancsak keserves

altatódal a sipláda pötögő nyikorgása. — Jó lenne talán a kintornások működési idejét akként szabályozni, hogy lehetőleg délutáni három óra után, esetleg a délelőtti folyamán gyönyörködtessék a publikumot.

— **(Egyházmegyei hírek.)** Tichy Sándor segédlelkész Bakócára, Sipos István segédlelkész — hasonló minőségben — Faddra helyeztettek át.

— **(Állat az emberben.)** Kissé sablonszerűnek hangzik már ez a cím, de mindazonáltal legtalálabbban fejezi ki némely durvalelkű embernek olyfoku pervezitását, mely tényleg állattá süllyeszti az embert. — Hasonló dolog történt a napokban a dárdai réten, hol Jankovics Rudolf, tizenhétéves suhanc, megtámadott egy Kovács Teréz nevű hatvan éves öreg asszonyt, kit szerelmi ajánlataival kezdett ostromolni. Midőn azonban az öreg asszony eme ajánlatok elől menekülni akart, az állatias gyerkőc torkon ragadta Kovács Terézt s addig fojtogatta, míg az öreg asszony eszméletét veszítette. A mi ezután történt, az már nem nyomdaiesték alá való. A hatvan éves öreg asszony eszméletre térve, panaszt emelt támadója ellen a dárdai járásbírósnál, mely csakhamar kézrekerítette Jankovics Rudolfot, kit tegnap reggel szállítottak be a pécsi kir. ügyészség fogházába.

— **(Apró koldusok.)** Nem akarunk ezzel valami nagyot mondani, csupán csak úgy, mint tagadhatlan tényt konstatáljuk, hogy ilyenkor, vakáció idején sokkal több az apró koldusok száma, mint az iskolaév alatt, mi

minden valószínűség szerint abban leli magyarázatát, hogy némely szülő nem fordít elég gondot a gyermekére s nem törődik az- zal, hogy hol tölti a gyermek idejét. A kicsinyek pedig, kiknek a szülők szegény (de nem alamizsnára szorult) anyagi helyzeténél fogva nem telik pénze kedvtelésekre, különböző gyermeki kedvteléseikre akként szereznek pénzt, hogy beállnak koldusoknak. Uton-utfélen megállítják a járókelőket — alamizsnát kérnek s ha aztán összekoldulnak néhány krajcárt, azt gyümölcsre, cukorra költik. Egy-néhány ezek közül az amateur-koldusok közül az utóbbi időben már az Erzsébet-sétányra is felmerészkedett s itt alkalmatlankodnak a közönségnek. Jó lenne, ha a rendőrség kissé figyelemmel kísérené ezeket az apró koldusokat, kikről bátran s tapasztalat alapján mondhatjuk, hogy jóval tolaodóbbak, mint a nyomor által tényleg koldulásra kényszerített szerencsétlenek.

— **(Elveszett kutya.)** Elveszett egy fekete, hosszuszőrű kutya. A megtaláló kéri, hogy annál inkább adja át Oblath Adolf borkereskedő Teréz-utcai házában, mert az elveszett kutya után otthon — négy apró kis-kutya szűkül, melyek most tápláló nélkül vannak.

— **(Késelő csavargó.)** Patalics Imre bellyei lakos — mint tudósítónk jelenti — az ottani korcsmában mulatott egyik közelmúlt este. A korcsmában volt Harcsi István, mohácsi illetőségű csavargó is, a ki görbészemmel nézte Patalics csendes borozgatását. Majd bele

is kötött és egyszerre csak elébe ugorva, egy késsel mellbe szurta. Szerencsére a szurás csak súlyos, de nem életveszélyes sebet ejtett Patalicsra, kinek feljelentésére a késelő csavargót letartóztatták s most folyik ellene a vizsgálat.

— **(Az új százkoronás bankjegy.)** Mint értesülünk, az új százkoronás bankjegy nyomását már megkezdték. A bankjegyek magyar felén — karakterisztikus magyar női alak ül, antik padon; fölötté a teljes magyar címer glóriában ragyog s ezt díszes buza és gyümölcskoszoru fogja körül. A női alak könyvet tart kezében, térdére kis gyermek hajol, mintegy szimbolizálva a házi tűzhelyet és nevelést. Jobbról erőteljes férfi alak, kezét kaszáján nyugtatja, mellette mezőgazdasági szerszámok, méhkaptár, a szorgalom és munka jelképei, ezek fölött pedig hegedű és kottalap függ. Mindezt egyszerű ornamentális dísz fogja körül. Az alakok most sokkal kisebbek s így a szövegnek jóval több hely jutott. Az osztrák oldalon ugyancsak női alak ül, háttérben díszes szőnyegen az osztrák címer, gyümölcskoszorúval öveze. A női alak szőke gyermeket karol át, aki papírlapra jegyez. Mellettük a földgömb. Jobbról bőrkötényes kovács, a ki kezét az üllőre helyezett kalapácson nyugtatja. Az üllő mellett az ipart jelképező eszközök: háromszög és körző hevernek, fölöttük papirtekercs, tinta és toll függ. A felírás ugyanaz marad, mint a huszkoronásokon; az egyik oldal teljesen magyar, míg az osztrák oldalon kilencféle nyelv szerepel. Az új bankjegy színe még

S hogy a baj teljes legyen, egyszerre megnyitak az erdő felett lebegő felhők s heves záport bocsátottak alá.

— Mindjárt mondtam én ezt neked, — dörmögött Celine — térjünk vissza.

— Óh, ez még nem nagy baj — viszonzá Antoinette, — álljunk a fák alá, a lombok majd védelmet nyújtanak nekünk.

Bátran letért a leányka az ösvényről s mindig mélyebben hatolt az erdőbe. Folyvást egyenesen haladt, mintha már megállapított terve lett volna. A még csak félig kifejedt levelek nem igen tarthatták föl az esőt, mely egyre zuhogott alá a sétálókra, egyszerre megritkult az erdő; kakas-kukorékolás hallatszott s midőn az erdő széléhez jutottak, egy völgyzug terült előttük melynek közepén egy majorság szürke falai és fedelei emelkedtek.

— No, mi bizony furcsa helyzetbe jutottunk, — mondá Celine, miközben átázott szoknyáját kirázogatta. — Mit tegyünk most?

— A dolog nagyon egyszerű, — viszonzá Antionette; ott lent van az aval-clavini majorság, mi oda megyünk s Evonymenek vendégszeretetéhez folyamodunk, ki szívesen vet egy kis rőzsét a tűzre, hogy megszárihassuk magunkat.

Celine heves óvást tett az ellen. Evonyme az előtt való este említette, hogy az erdész nála fog reggelizni; ugyan mit gondolhatna ez az ur, ha Antoinette, meg a cselédje, oly állapotban, mint valamely cigányasszonyok, hirtelen betopannának?

Aztán, néhány lépést haladva, hirtelen Evonyme felé fordult:

— Nagyon is kíváncsi vagyok az ön puritán emberére; szeretném őt közelebbről ismerni. Nem hozza el őt hozzánk?

Evonyme bamba arcot vágott.

— Mily ötlet! Jakab ez indítványt épp úgy fogadná, mint kegyednek az atyját. Szörnyű vad ember ő. Különben is, ő kegyednek nem tetszenék meg és ő is közönyös maradna kegyed iránt.

— És mért nem tetszenék én neki?

— Mert jelleme ellentétben áll a kegyedével.

— Köszönöm szépen. Ez annyit tesz, hogy én ostoba, könnyelmű és felületes vagyok.

Evonyme az által akarta magát zavarából kisegíteni, hogy kinyilatkoztatta, mikép az ő barátja emberkerülő s különösen fut a nőktől; de ezzel csak még inkább fölingerelte Antoinettenek a kíváncsiságát; amellett maradt, hogy ő az erdészt okvetlenül meg akarja ismerni s csintalan pillantással jegyzé meg, hogy nagy kedve lenne annak az erényhős Grandissonnak kissé elbódítani a fejét. Ekkor aztán Evonyme már türelmetlenné vált s végre azt mondta szorultságból, hogy hiábavaló idővesztegetés lenne minden iparkodása, mert Jakabnak már arája is van ott a szülőföldjén.

— Arája! — kiáltott föl Antoinette gúnyosan. — Bizonyosan valamely kisvárosi vöröskezű leány, ki gyümölcsbefőzéssel s kereten való himzéssel foglalkozik. Nagyon derék. Így már teljes képet adott ön a mogorva Jakabról. Mindamellett is, édes barátom, ha én rá adnám

nincs meghatározva; valószínűleg zöld lesz. Alakját valamivel kisebbre szabják, mint a mostani százasoké. Az új bankjegyek 1902. január elsején jönnek forgalomba.

— **(Ellopott sertések.)** Áta községben a minap *Borbás* Gyula, ottani lakosnak az istállójából ellopták két sertését. A bezárt istállóajtót éjnek idején feltörték s a sertéseket úgy hajtották el eddig még ismeretlen tettesek, kiket most mindenfelé keresnek.

— **(Az elkésett babér.)** A hadügyminiszter koszorút küldött Paksra mádi *Kovács* György az elhunyt tábornagy koporsójára, de az véletlen késés folytán csak július 9-én érkezett Paksra a temetés után. A gyönyörű babér és pálmakoszoru német felirása ez volt: »A cs. és kir. hadsereg részéről a hadügyminiszter.«

— **(Egy község tűzveszedelemben.)** A dohányzás mértéktelen szenvedélyének majdnem áldozatává esett Udvari tolnamegyei község. Némely ember annyira rabja a dohánynak, hogy akkor sem bír meglenni nélküle, mikor a mostanihoz hasonló hőségben buzával-szénával kell neki bántania. A pipa örökösen ott füstölög a szájában, bár józan észszel tudnia kell, hogy egész évi termését, lakását, sőt meglehet az egész községet teszi ki vele a legnagyobb veszedelemnek. A sűrű tüzek, melyek egész falvakat hamvasztanak el és százakat juttatnak koldusbotra, jobbara a dohányzás oktalán szenvedélyéből erednek. Ennek volt a rabja *Feller* György, udvari földmives-

gazda is, ki a mint egy szekér buzát akart lerakni a szérűn, előbb pipára gyújtott, pár pillanat múlva aztán égett nemcsak a pipa, de a már megkezdett kazal is s a láng belekapott a szekerbe, mire a lovak megrémülve, vadul száguldtak ki az utcára, maguk után röpítve az égő szekeret. A falubeliek végre megállították a lovakat s eloltották a tüzet, mely könnyen az egész falut elhamvaszthatta volna.

— **(Inyenc betörők.)** *Neiser* Adolf fiatal karancsi kereskedő éléskamrájába a minap — mint tudósítónk írja — betörték eddig még ismeretlen tolvajok. A kamrában azonban semmi elemelhetőt nem találtak s csupán *egy üveg befőttet* fogyasztottak el a betörés színhelyén s azután minden zsákmány nélkül odább álltak. Az inyenc betörőket most nyomozzák.

— **(Kataszteri helyszíni vizsgálatok.)** *Lukács* László pénzügyminiszter már régebben tervbe vette az egyenes adók reformját s ezzel kapcsolatban a földadó revízióját is. Hogy e korszakos munkálatot mentül sikeresebben hajthassa végre, előzetes tájékozást akar szerezni mindazon körülményekről, melyek a jelenlegi adóztatásnál észlelhető aránytalanságokat okozták. Tájékozást akar ezenkívül szerezni mindazon gazdasági, értékesítési, közlekedési és egyéb közgazdasági viszonyokról, melyek a kataszteri tiszta jövedelemre nézve befolyással bírnak. Ezért az előtanulmányok és megfelelő adatok beszerzésére utasította a törvényhatóságokat, melyek a földadónyilvántartási biztosokat utasították

a miniszter által kívánt adatok egybegyűjtésére, akik kataszteri helyszíni vizsgálatokat tartanak. Oly óriási anyagot halmoz össze ez a munka, hogy — bár hónapok óta tart az adatgyűjtés, még hosszabb időre van szükség, amíg a munkálatokat befejezhetik.

— **(Orvtámadás.)** *Gyulai* József földmives, karancsi lakost eddig még ismeretlen orvtámadók e hét elején véresre verték. Gyulai Eszéken járt s onnan igyekezett haza Karancsra, a mikor is — mint levelezőnk jelenti — több suhancgyerek rátámadt és elvervén, *az uton vérbefagyva hagyták.* A csendőrség keresi az orvtámadó suhancokat.

— **(Vándorló legény.)** Patacs községtől nem messze az országúton ma reggel az utjavító munkások egy mozdulatlan testet találtak az árokban. Valami vándorlólegény volt. Bevitték a házba ott kitűnt, hogy nyavalyatörős s baja épen az uton érte el. Magához térvén, igazolta magát. *Schauck* Ernőnek hívják s szabó legény. Pécsre akart bejönni, hogy munkát keressen. Kevés piénés után aztán utnak is indult.

— **(A halálba ment.)** Keddi számban megirtuk karancsi levelezőnk értesítése alapján, hogy *Schreyer* Gusztáv, albertfalui mészárosmester segédje, atyja szőlőjében Keő község határán magát *szegekkel töltött pushával* mellbe lötte. Mint értesít bennünket levelezőnk, az öngyilkos mészároslegény óriási kínok között Hercegszöllősen meghalt.

— **(Rakoncátlan vendégek.)** Kis Dárdán *Rock* János korcsmájában ugyancsak

a fejemet, miaden komoly tudományossága és arája mellett is egy hét alatt úgy meg tudnám zavarni a fejét, hogy az erdőben minden egyes fára szerelmi költeményeket aggatna föl.

Evonyme hitetlenül mosolygott. Antoinette azonban, az ellenmondás által ingerelve, kinyilatkoztatta, hogy megkísérli a hódító szerepét.

— Kíváncsi vagyok tudni — szölt Evonyme, — miként intézi el, oly valakiben ébreszteni szerelmet maga iránt, a kivel sehol sem találkozhatik és a ki kegyedet bizonynyal nem fogja fölkeresni.

— Ki tudja? Hiszen ön őt e napokban bevezeti hozzánk.

— Attól ugyan őrizkedni fogok.

— Akkor valahol másutt találkozom vele.

— Majd meglássuk. Ugy látszik, kegyed kihívó állást foglal velem szemben.

Antoinette remegett s szikrázott a szeme.

— Én őt legfőllebb holnap látni fogom; akar-e ön fogadni.

— Fogadni? Mibe? — kérdezte Evonyme s oly hangosan kacagott föl, hogy azzal csak fokozta a leány ingerültségét.

— Ha ön veszit, — szölt Antoinette, — nekem adja Mussetnek egy könyvét, melyet eddig nekem átadni vonakodott. Így! Ön kihívóan viseli magát irántam. No, majd meglássuk.

S hirtelen otthagya a terrászt és a zavarba jött Evonymet.

Másnap reggel némán, de nagyon izgatottan járt-

kelt Antoinette a házban, a nélkül, hogy sokaig tudott volna egy helyen vesztegelni.

Lisle urat, ki már hajnalban elutazott a grancey-i vásárra, estig nem várták haza. Antoinette hirtelen megreggelizett a konyhaasztal egyik szögletén, aztán eldobva magától asztalkendőjét, hizelgő hangon mondá:

— Celine, ha te nagyon szeretetre méltó akarná lenni, fölhuznád nagy saruidat s velem jönnél egy kis erdei sétára.

Celine azzal az ellenvetéssel élt, hogy esni fog az eső és ő egy tapodtat sem lép ki az ajtón; azonban végre is alkalmazkodnia kellett az elkényeztetett gyermek széleyeihez s felöltözött.

Antoinette a szobájába sietett, fölgombolta szárharisnyáit, kerek, szürke nemezkalapkát tett föl s csinosított föltönyében jelent meg, melynek zsebébe hetykéi illesztette kezét. Öt perccel később már megindult a van clavini erdőség felé, diadallal vonva magával a szegény Celinét, a kinek folyvást meg voltak az aggodalmait sötét felhők miatt s borzasztó regényeket mondott el tudólobról.

Az idő valóban nem volt kecsesgöd. Éjen át is esett az eső, az utak is föllágyultak s az erdőség is átnyirkosodott. Celine nagyokat sóhajtott, valahányszor a láb megsiklott az agyagos talajon, vagy ha olykor a szőlőnyája egy-egy túskebokban megakadt, Antoinette csak kacagással válaszolt, a miközben utját folytató, hol egy télizöldet, hol egyéb növényt szakított magának.

— Szent szűz! Milyen gyors léptekben haladsz te kedves gyermek! — kiáltott fel Celine ziháló kebelével.

rakoncátlan vendégek mulattak a minap. *Glücs* József és *Weniger* Ferenc, eugenfalui lakosok voltak az illetők, kik borközi állapotban a korcsmárossal összeveszvé, annak összes üvegjeit, poharait összetörték s vagy 83 korona kárt okoztak. A korcsmáros a rakoncátlan vendégeket feljelentette a bíróságnak.

— (Talált ruhatárjegy.) Találtatott egy vasuti pályaudvari ruhatárjegy. Igazolt tulajdonosa a rendőrkapitányságon átveheti.

— (Utcai verekedés.) A klimó utca sarkán két inas gyerek találkozott össze ma reggel. *Richt* József kajszit evett jó ízűen s a kötényéből egyet kikapott *Neinhof* János s kezdte enni. Ebből dulakodás lett, még pedig véres dulakodás, a mennyiben *Richt* belekarmolt *Neinhof* arcába s arról lekaparta a bőrt, mire ez *Richt*et úgy hasba rugta, hogy összezsugorodva esett a rugás következtében a földre. A sarki rendőr mindkettőjüket bevitte a torony alá. Az esetnek sok nézője akadt.

— (Tolvaj vásárló.) *Salba* Gáborné ma *Szelmann* József kereskedésében járt s ott rendelt ezt is, azt is és annyi dolgot adott a kiszolgáló gazdának, hogy annak nem volt ideje őt figyelni, no meg talán feleslegesnek is tartotta. *Mig* *Szelmann* őt kiszolgálta, azalatt *Salbáné* két pipát, cipőkenőcsöt, szappant s több efélét elpakolt a kosarába, melyet letett aztán a pultra. Ez volt oka annak, hogy rajtacsípték. Megfeledkezett ugyanis az asszony a kosárról s *mig* ő a pénzt kereste, azalatt *Szelmann* be akarta a rendelt árukat rakni a kosárba, melyben aztán felismerte a saját áruit, melyet az asszony nem rendelt meg. *Salbáné*t aztán a kereskedő feljelentette.

— (A magyar királyi fémjelző) hivatal által megvizsgált és annak próba jelzésével ellátott finom arany óra-láncok sok száféle gyűrű, legszebb karkötők, finom és valódi briliáns gyűrűk s fülbevalók a legdivatosabb alakban, továbbá rendkívül gazdag választék hosszú női láncokban, melyek legdivosabban vannak készítve és igen jutányosan számítva, *Schönwald* Imrénél kaphatók. — Ugyanott mindennemű javítások legjobban készíttetnek.

Tőzeg- árnyékszék.

Tekintetes

**Kraus István urnak
Pécsett.**

Ezennel szívesen adom b. tudomására, hogy a nekem szállított *tőzegszóró klotzetekkel teljesen meg vagyok elégedve*. A klotzetek kifogástalanul működnek és teljesen szagtalanok.

Tisztelettel

Dr. Mende Lajos.

Pécs szab. kir. város

meteorologiai állomása jegyzetei

1901. július 18. délután 2 órakor.

Barometer (redukált) = 765.0 mm. (súlyedő.)

Hőmérsék = 26.0 °C.

> maximuma: 26.4 °C. } teg napi.
> minimuma: 19.2 °C. }

Párányomás: 9.7 mm.

Relatív nedvesség: 39. %

Felhőzet: 4° Cum. NE.

Szélirány s erő: NE. 3. —

Csapadék 24 órai: 0. — Harmatp. 9.6 °C.

Száraz, meleg, szeles.

Dr. Özire.

TÁVIRATOK.

— **Hazafiatlan lelkész.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Engler* L., gömörmezei, budikovi ágostai lelkészt feljelentették, mert a templomban megtiltotta *Kölcsey* Himnuszának éneklését.

— **A Szelle-ügy.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A nagyváradi királyi tábla helyettes elnöke megcáfolja azt az állítást, hogy *Szelle* ügyvédet protegálták volna; magán dolgai miatt felebezni kellett.

— **Vérengzés Saragossában.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) Saragossában a katolikusok összeveszték a szabadelműekkel és összeverekedtek. A verekedésnek *ötven sebesülte* lett. A katolikusok késekkel voltak felfegyverkezve.

— **Pusztító jégvihar.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) A kiewi kormányzásban *száznegyvenegy ember — fele gyermek — a vízbe fullt*, vihar alkalmával. A jég temérdek vetést tönkretett. *A kár harminchatezer rubel.*

— **Betörés Rákosi Szidiné.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Rákosi* Szidi asszonynak, a Nemzeti színház művésznőjének lakására betörték. Értékes ruhákat és ékszereket vittek el. A betörőket *Jakab* Gábor és *Varga* Vilmos személyében elfogták. A holmikat megtalálták náluk.

— **Egy tüzoltó balesete.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Dorger* Flórián tüzoltó Budapesten ma gyakorlatozás közben az Erzsébet-malom *második emeletéről lezuhant*. Karja és lába eltört. Beszállították a Rókuskórházba.

— **Kormos birót árverezik.** (A „Pécsi Figyelő“ eredeti távirata.) *Kormos* Adolf kuriai bíró ellen a mai hivatalos lap árverést hirdet *kétszázharminc-négy korona erejéig*. Az árverés holnap lesz. Mondják, hogy *Kormost* mindig árverezték.

KIR. TÁBLAI ÉRTESETŐ.

1901. évi június hó 15-én s köv. napjain elintézt ügyek.

Szüneti tanács.

Polgári ügyek.

Előadó: *Pülb Antal.*

V. 1834. Szegezdi takptár s t. — Geiger Gyula csőd-ügye. — csat.
1867. Szegezdi takptár s t. — Geiger Gyula csőd-ügye. — csat.

1879. Szegezdi takptár s t. — Geiger Gyula csőd-ügye. — hh.
III. 1731. Merényi Árpád — Kovalovszky József s n. végreh. — hh.
1732. Németh Lajosné — Orbán Gábor s t. 1200 korona. — hh.
1734. Ambrus Lajosné — Varga Ferenc végreh. — rmv.
1791. Mosztbacher János — Dancz Mihály s n. végreh. — hh.
1792. Mosztbacher János — Dancz Mihály s n. végreh. — rend.
1836. Néhai Talabér Kálmán hagyatéka. — hh.
1860. Schmidt Mátyás letét. — rend.

Előadó: *Tóttóssy Béla.*

V. 1411. Dunaszekcsői rétrendezés. — fo.
1645. Kann Armin és fia cég és Kann Ignác csőd-ügy. — rmv.
1831. Vermes Dávid csődügy. — mv.
1876. Justus Miksa — Baranyamegyei hitelintézet közgyűlési határozat megsem. — hh.
III. 1839. Ransperger Ferenc s t. — Herlinger Mór s t. végr. — ms.
1850. Kovács János — Sebők József végr. — rmv.
1865. Kelemen György s t. — Gergely László s t. zárlat. — hh.
1874. Fischer Matild — Wámoscher József végreh. — mv.

Előadó: *Holics Gyula.*

V. 1769. Fischer Carolin — Gerő Antal válóper. — mv.
1788. Tóth József — Tóth Imre ing. tjog. — mv.
1858. Josef Foigt & Comp. s t. — Kimbauer József csődügy. — rmv.
III. 1807. Kk. Hirt Magdolna — Hirt Nándor pórfelj. — mv.
1847. Obendorf Henrik — Noll Ferenc tjog. bek. — mv.
1849. Kohn Mór s t. — Özv. Güns Imréné végr. — fo.
1859. Nagykanizsai takptár — Eiselmayer Ferenc végreh. — rend.
1877. Zakál Henrik — Szobol Antal végreh. — hh.

Büntető ügyek.

Előadó: *Cziglányi Béla.*

V. 987. Kunosi Ármín hiv. sikk. — rend.

Előadó: *Angyal Pál.*

V. 1012. Neidert Henrikné magzat elhajt. — áttétel.

Elintézésre kltüzött ügyek.

Bejelentések 1901. évi július hó 22. s köv. napjaira.

Szüneti tanács.

Polgári ügyek.

Előadó: *Pülb Antal.*

III. 1759. Bednyács Károly — Guttmann József végreh.
1793. Özv. Streit Pálné — Thaller Antal végreh.
1794. Özv. Streit Pálné — Thaller Antal végreh.
1796. Vasdinnyei Kálmán — Id. Mihálovics József végreh.
1889. Kálmán és Engel cég — Benkő Jakabné végr.
1911. Néhai Nagy Ignác hagyatéka.
1913. Bezedeken elhalt Kovácsévics Fülöpné hagy.

Előadó: *Tóttóssy Béla.*

V. 1922. Schlapp Jakab — Dr. Raics Lázár számadás.
III. 1835. Bálint István — Kis Ruzsa s t. tjog bek.
1837. Németh József — Németh Ignác zjog törli.
1881. Burján János — Nagy Gyula s t. végreh.
1905. Kovács József s t. — Kovács István végreh.
1907. Dr. Kemény Fülöp — Bergovecz Iván végreh.
1915. Pécsi takptár — özv. Geyer Lajosné s t. végr.
1929. Lepoglavác Mária — Klárics Dóra s t. végr.
1931. Muraközi takptár — Habus Mátyás s t. végr.
1948. Poor Sándor — Hordos Józsefné végr.

Előadó: *Holics Gyula.*

V. 1787. Schön Mór — Dr. Auber Tivadar 210 forint.
1803. Puskás József — Kovács Erzsé válóper.
1806. Kolát József — Toma Erzsébet válóper.
III. 1880. Ifj. Lapos János — id. Lapos János végr.
1896. Pécsi takptár — Köröszts Ferenc és Csapodi Mária végreh.
1901. Blau Bertalan — Grünwald Salamon végreh.
1906. Dr. Scheffer Sándor — Jónás István végreh.
1914. Rajz József — id. Cholnoky Imre végr.

Büntető ügyek.

Előadó: *Cziglányi Béla.*

V. 958. Schwarz Jakab s t. család.
959. Füzik Lajos s t. család.

Szerkesztői üzenet.

Levelező. (Karancs.) Nevekké, az esemény rövid leírásával, a hely és idő megjelölésével kérjük a tudósításokat. Lapot küldetünk.

Laptulajdonos

Felelős szerkesztő

SZAUTTER GUSZTAV PLEININGER FERENC

TAIZS JÓZSEF
kiadó.

Hirdetések.

Dr. Tolnai

VIZGYÓGYINTÉZETE

PÉCSETT, a sétaléren.

Összes vizgyógyműveletek közös és elkülönített teremben.

Massagevillanyos fényfürdő (soványító kuráknál) gőzszekrény.

Meleg ásványfürdők. Reichenhall rendszerre berendezett belégző osztály.

A vizkúra különösen javalva van, gyenge idegzetűknél, gyomor és belek renyhességénél, álmatlanságnál, szédülésnél, idült rheumánál, általános gyengeségnél stb.

Modern berendezés. Orvosi felügyelet. Mérsékelt árak. Felvétel naponta d. u. 4-6-ig.

Uj-drogueria.

Tudatom a n. é. közönséggel, hogy a mai napon a hivatalos vizsgálat megejtése után **drogua- és illatszer-üzletet nyitottam.**

Minden e szakmába vágó árukat a legelső cégektől szereztem be. Megrendeléseket a legpontosabban teljesítem. A nagyrádemű közönség szíves pártfogását kéri, tisztelettel

KREBSZ ÖDÖN,
droguista.Pécs, Irgalmasok-utca 10.
(A Beka-bolt mellett)

Jó házból való fiu tanoncoknak felvétetik.

Bővebbet Goldberger Gyula fűszer- és csemege üzletében Pécsen (Király-utca.)

Uj hajnövés!

Nincs többé kopasz fej!

Ingyen próba oly igen figyelemreméltó szerből, a mely férfiaknak, nőknek, gyermekeknek pompás hajfürtöket kölcsönöz.

Meggátolja a hajak kihullását, elmulasztja a korpát, vart és pörösenést, a hajzatot hosszuvá, sűrűvé és selyempuhává teszi.

Korán őszült hajzat, festés nélkül visszanyeri természetes színét. Bistosítottatja a hajzat újra növése kopasz fejen, valamint szemöldök és szemszőrök növése. Küldje be nevét és címét ingyen próbáért.

Nincs többé panasz korpaképződés, hajhullás és kopaszság miatt, mint a fenti ábra világosan mutatja.

Professor Turner a Fairmount Collége elnöke mondja a következőket: Miután 30 éven át kopasz voltam. 1896 közepén használni kezdtem ezt a szeret s már néhány hét múlva fejemet sűrű, újonnan nőtt hajzat borította. Egy keskeny szegély kivételével már teljesen elvesztettem volt a hajamat s ime 6 hét alatt az egész koponyám sűrűn borítva lett hajzattal. 30 éven át voltam kopasz s a hajak ilyen koponyán is újból kinőhetnek, akkor senki sincs oka tartani az eredménytelenségtől.

Walker N. asszony, 18. Haven St. Grimsby Eng. így ír: fejemen egy régi kopasz foltot takarítottam, míg aztán az ön szerétől ott is szép sűrű haj nőtt.

Everett F. R. asszony, Jona villa, Turbeck Terrace Road, Eng. Husz év előtt csaknem minden hajamat elvesztettem, csak egy keskeny szegély maradt fenn belőle: most az egész fejemen ismét sűrű növénynek indult s az ön szere csodálatos hatásának mondható.

Bunce G. ur, 33. Richardson St. High Wycombe, Bucks. Engl. így ír: Igen kelemesen voltam meglepve, konstatálván, hogy az ön Foto-szerének három heti használatát után, hajam ismét elkezdett buján növekedni. Ajánlom is ezt minden barátomnak, mint az egyedüli hajnövesztő szeret, mely ezt a nevet megérdemli.

Ezen szer a hajhagymákat egészen kielégítő módon ingerli. A fiatal hajzat csodálatos gyorsasággal növénynek indul. Leánykák, akiknek hajzatuk rövid és szemlátomást élettelen volt, különösen meggyőződhetnek e szer csodálatos hatásáról. Idős egyéneknek a szer hatása a korpaképződés, hajhullás és kopaszság megállításában nyilvánul, anyáknak pedig megnyugtató szolgálhat, hogy van egy szer, a melylyel kedves leánykáiknak pompás hajfonatot növeszhetnek. Ne mulasztja el tehát és 10 fillér levélbélyeg csatolása mellett írja meg nevét és lakását ezen címre: **Altenheim Medical Dispensary, 3453. Butterfield Building, Cincinnati, Ohio V. St. v. A.** és ön azonnal kap bérmentve egy ingyen próbát e bámulatos hatásu szerből.

Ne felejtse el, hogy Amerikába szánt levélre 25 fill. levélbélyeg szükséges. Nevét és lakását tessék világosan, olvashatóan kiírni, hogy a kézbesítésnél félreértés ne legyen.

Egy rég óhajtott szeret találtak fel, a mely sűrű és csodálatos bujaságu hajnövést idéz elő. A tulajdonos mindenkinek, aki nevét és címét beküldi, a szerből ingyen próbát küld, úgy hogy mindenki kipróbálhatja e szernek a hajnövést előmozdító hatását. — A szer tisztán növényi termék, azért senki ne késlekedjék az alkalmazásával amennyiben az a leggyöngédebb fejbőrre is teljesen ártalmatlan.

Küldje be nevét és címét a következő címre: **Altenheim Medical Dispensary 3453. Butterfield Bldg., Cincinnati Ohio, V. St. v. A.** s mellékeljen 10 fillér levélbélyeg portóra és kap azonnal egy ingyen próbaküldeményt s nincs semmi célja, hogy akár ön, akár gyermekei ritka, szegényes haját viseljenek. Az egészséges haj mint védőszer, télen-nyáron egyaránt szükséges s anélkül úgy a felnőttek, mint a gyermekek a meghülés állandó veszélyének vannak kitéve. Anyák és gyermekek betegségei gyakran paralizálják a hajgyökereket s a természetnek sok évre van szüksége, hogy az ebbeli hiányt pótolhassa. Ki kételkednék ezen csodálatos szer hatásáról, amidőn ezer és ezer szavahihető férfiak köszönő és elismerő iratai bizonyítják azt.

Hirdetmény.

Kis-Bicsérd község korcsmaháza.

és tartozékai 1902. évi január hó 1-től, 1904. évi deczember 31-ig terjedő 3 évi időre Kis Bicsérd község házáral folyó évi augusztus hó 4-én d. u. 3 órakor megejtendő nyilvános árverésen bérbe adatik.

Kikiáltási ár 250 kor. évi bérösszeg.

A feltételek a községi bírónál betekintheők.

Kis Bicsérd, 1901. évi július hó 15-én.

Paragi József,
bíró.